

U zult versteld staan van onze beweeglijkheid

Dave Eggers

U zult versted staan van
onze beweeglijkheid

Vertaald door Dirk-Jan Arensman

Vassallucci Amsterdam 2004

Dank aan Flagg, Marny, Sam, Jenny, Chris, Brie, John,
Cressida, Andrew, Michael en Eli ~ Dank aan Sarah, Barb,
Julie, Scott, Yosh en iedereen bij mcSwys en 826 Valencia ~ Dank aan
Toph en Bill ~ Dit boek is enorm veel verschuldigd aan
Brent Hoff ~ VV: AFWWE

Eerste druk: december 2002 (gebonden)

Tweede druk: november 2004 (paperback)

Oorspronkelijke titel: *You Shall Know Our Velocity*

Oorspronkelijke uitgever: McSweeney's Publishing

© Dave Eggers & McSweeney's Publishing, 2002

© Vertaling uit het Amerikaans: Dirk-Jan Arensman 2002

© Nederlandse uitgave: Vassallucci, Amsterdam 2002

Omslagontwerp: Dave Eggers

ISBN 90 5000 551 9 (paperback)

ISBN 90 5000 357 5 (gebonden)

NUR 302

<http://www.mcsweeneys.net>

<http://www.vassallucci.nl>

Dit boek is opgedragen aan Beth

ALLES HIERNA SPEELT ZICH AF NADAT JACK GESTORVEN WAS EN VOORDAT MIJN MOEDER EN IK VERDRONKEN IN DE KOELE, LOOIZUURKLEURIGE RIVIER GUAVIARE IN HET OOSTEN VAN DE BINNENLANDEN VAN COLUMBIA, MET VEERTIG INLANDERS DIE WE NOG NIET HADDEN ONTMOET, OP EEN BRANDENDE VEERPONT. HET WAS EEN HELDERE, OOGBLAUWE DAG, DIE DAG, NET ALS DE EERSTE DAG VAN DIT VERHAAL, EEN PAAR MAANDEN GELEDEN IN JANUARI, AAN DE NOORDKANT VAN CHICAGO, IN DE WEELDERIGE SCHADUW VAN WRIGLEY EN MET DE WIND DIE LAAG HET GRILLIGE, HALFBEVROREN MEER AFZOCHT. IK WAS BINNEN, HAD HET HEEL WARM, EN LIEP VAN DEUR NAAR DEUR.

Ik praatte met Hand, een van mijn twee beste vrienden, degene die nog leefde, en we waren van plan weg te gaan. Tegen die tijd waren er goede dagen, goede weken, waarin we deden alsof het acceptabel was dat Jack überhaupt geleefd had, dat zijn leven, op zijn eigen beknopte manier, compleet was. Dit was niet zo'n dag. Ik ijsbeerde, Hand zag dat ik ijsbeerde en wist wat dat betekende. Ik ijsbeerde zo als ik piekerde of plannen maakte. Ik kraakte met mijn knokkels, knipte zachtjes en zonder ritme met mijn vingers, liep van het uiterste westen van het appartement, waar ik de deur op slot deed en van het slot haalde, en dan naar het oosten, naar de glazen schuifpui die uitkwam op het terras. Die deed ik snel open, stak mijn hoofd er even door en deed 'm weer dicht. Hand kon het zachte gegrom horen van de deur die heen en weer ging op zijn rails, maar hij zei niets. De lucht was poolachtig, het was vrijdagmiddag en ik was thuis, in de nieuwe blauwflanellen pyjamabroek die ik toentertijd meestal droeg, zowel binnens- als buitenshuis. Een stomme, nerveuze vogel met de kleur van uitwerpselen fladderde naar de voerbak op het achterplaatsje en at van de lelijke gemengde zaden, die ik daar zonder reden had neergelegd, en daar had ik de laatste tijd spijt van – die vogels zouden binnen een paar dagen doodgaan en ik wilde niet toekijken hoe ze vluchten of ten onder gingen. Dit gebouw verwarmde zichzelf zonder regelmaat of rechtvaardige verdeling naar de hoeken, en mijn appartement, dat linksboven aan de achterkant lag, kreeg z'n warmte zelden en in uitbarstingen. Jack was zesentwintig toen hij vijf maanden geleden stierf, en nu zouden Hand en ik een tijdje weggaan. Ik was twee weken eerder in elkaar geramd door drie schaduwen in een opslagloods in Oconomowoc – het had eigenlijk niks te maken met Jack of wat dan ook, of misschien ook wel. Misschien was het in de verte Jacks schuld en op een directe manier die van Hand – en we moesten een tijdje weg. Ik had korsten op mijn gezicht en rug, een ruwe peervormige bult op mijn hoofd en wat geld dat uitgegeven moest worden en dus zouden Hand en ik weggaan. Mijn hoofd was een afgekeurde kerk met

een plafond vol vleermuizen, maar mijn stemming sloeg van somberte om in euforie toen ik dacht aan vertrekken.

‘Wanneer?’ zei Hand.

‘Over een week,’ zei ik.

‘De zeventiende?’

‘Precies.’

‘Deze zeventiende?’

‘Juist.’

‘Jezus.’

‘Kun je geen week vrij nemen?’

‘Ik weet het niet,’ vroeg Hand. ‘Mag ik een domme vraag stellen?’

‘Wat?’

‘Waarom niet van de zomer?’

‘Daarom niet.’

‘Of komend najaar.’

‘Kom op.’

‘Wat nou?’

‘Ik betaal als we nu gaan,’ zei ik. Ik wist dat Hand ja zou zeggen, omdat we al vijf maanden geen nee hadden gezegd. Er waren een paar moeilijke verzoeken binnengekomen, maar we hadden geen nee gezegd.

‘En je bent me wel wat verschuldigd.’

‘Wat? Omdat... O, jezus. Goed dan.’

‘Mooi.’

‘Hoe lang ook weer?’ vroeg hij.

‘Hoe lang kun je vrij krijgen?’ vroeg ik.

‘Waarschijnlijk een week.’ Ik wist dat hij het zou doen. Hand zou ontslag hebben genomen als ze hem geen vrij hadden gegeven. Hij had een fatsoenlijke betrekking als hoofd beveiliging in een casino onder de Boog aan de rivier, maar een tijdlang, op de middelbare school, was hij de op één na beste zwemmer van heel Wisconsin, en hij verwachtte dat soort glorie ook in de toekomst – hij had zich nooit meer ergens zo op gericht als toen. Nu was

hij een rommelaar, met wat ervaring als opnametechnicus, met alarminstallaties voor auto's, het weer van de toekomst (een waar gebeurd en lang verhaal), en als timmerman – we hadden een zomer zelfs samengewerkt aan een klus, een veranda van een of ander huis dat eruitzag alsof het van peperkoek was, aan het meer van Genève – maar hij hield altijd op met een baan als hij niks meer leerde of zijn waardigheid op wat voor manier dan ook in het gedrang kwam. Althans, dat beweerde hij.

‘Een week dus,’ zei ik. ‘We zullen doen wat we kunnen in een week.’

Ik woonde in Chicago, Hand in St. Louis, hoewel we allebei uit Milwaukee komen, of daar vlak in de buurt. We zijn daar drie maanden na elkaar geboren en onze vaders bowlden samen, voordat de mijne voor de eerste keer de benen nam, voor hij begon te drummen en leren vesten te dragen. We praatten nooit over onze vaders.

We belden de luchtvaartmaatschappijen die enkele-reis-tickets aanboden waarmee je ongelimiteerd kon reizen. Op die tickets kon je onbeperkt vliegen, zolang je maar in één richting bleef gaan, één keer de aarde rond zonder terug te gaan. Je had meestal twaalf maanden om de cirkel te maken, maar wij zouden het binnen een week moeten doen. Ze kostten ons 3000 dollar per stuk, een bedrag dat onder normale omstandigheden en in rationele tijden buiten ons bereik had gelegen, maar ik had ongeveer een jaar geleden, op een mazzelige manier, wat geld in handen gekregen, en daar was ik voortdurend zowel dankbaar om geweest als door in de war gebracht. Mijn verwarring kende geen grenzen. En nu zou ik zorgen dat ik ervan afkwam, of in ieder geval van het grootste deel, en ik geloofde dat me ervan ontdoen voor duidelijkheid zou zorgen, en dat als ik het in een snelle, wereldomvattende uitbarsting zou doen, het een... Ik weet eigenlijk niet waarom we die twee ideeën hebben gecombineerd. We besloten gewoon dat we helemaal rond zouden gaan, één keertje, binnen een week, te beginnen in Chicago, idealiter met als eer-

ste stop Saskatchewan, daarna Mongolië, daarna Jemen, daarna Rwanda, daarna Madagascari – misschien met die laatste twee in omgekeerde volgorde – dan Siberië, daarna Groenland, en dan naar huis.

‘Dat wordt lachen,’ zei Hand.

‘Reken maar,’ zei ik.

‘Hoeveel gaan we ook weer stukslaan?’

‘Ik geloof 38.000 dollar.’

‘Is dat inclusief tickets?’

‘Ja.’

‘Dus we geven eigenlijk, pakweg, 32.000 dollar weg.’

‘Zoiets,’ zei ik.

‘Hoe neem je dat mee? Contant?’

‘Reischeques.’

‘En dan geven we het aan wie?’ vroeg hij.

‘Dat weet ik nog niet. Ik denk dat het overduidelijk zal zijn als we er zijn.’

En als we naar het westen bleven reizen, zouden we heel weinig tijd verliezen. We konden makkelijk een reis om de wereld maken binnen een week, met misschien vijf tussenstops onderweg – de uren die we kwijtraakten zouden deels aangevuld worden door het doorkruisen, altijd in westelijke richting, van tijdzones. Van Saskatchewan zouden we naar Mongolië gaan, bedachten we, waarbij we maar drie uur verloren met het rijden over de poolcirkel. We zouden tegen het draaien van de planeet ingaan en het ondergaan van de zon weigeren.

De route veranderde op alle vier de dagen die we hadden om te beslissen, aan de telefoon, terwijl ik een gelamineerde zakatlas raadpleegde en Hand in St. Louis zijn globe, een enorm ding ter grootte van een strandbal, die wild draaide om zijn polen – hij is er op een nacht tegenaan gestommeld en nu gaat hij niet zo soepel meer – en die zijn woonkamer overheerste.

Dus eerst:

Van Chicago via Saskatchewan naar Mongolië.

Van Mongolië naar Qatar.

Van Qatar naar Jemen.

Van Jemen naar Madagascar.

Van Madagascar naar Rwanda.

Van Rwanda via San Francisco naar Chicago.

Die beviel ons. Maar het was te warm, te veel geconcentreerd op één breedtegraad. De volgende, met wat aanpassingen:

Van Chicago via San Francisco naar Mongolië.

Van Mongolië naar Jemen.

Van Jemen naar Madagascar.

Van Madagascar naar Groenland.

Van Groenland naar Saskatchewan.

Van Saskatchewan via San Francisco naar Chicago.

We hadden het warmteprobleem opgelost, maar sloegen te ver door naar het andere uiterste. We hadden meer contrast nodig, meer heen en weer, meer op en neer, terwijl we toch naar het westen bleven gaan. De derde route:

Van Chicago via San Francisco naar Micronesië.

Van Micronesië naar Mongolië.

Van Mongolië naar Madagascar.

Van Madagascar naar Rwanda.

Van Rwanda naar Groenland.

Van Groenland via San Francisco naar Chicago.

Die route had alles in zich. Politieke intriges, een klimatologische buffer. We begonnen, thuis, onafhankelijk van elkaar, de lokaties in te voeren op verschillende websites met prijzen en tijdschema's.

Hand belde.

'Wat is er?'

'We kunnen het schudden.'

Er klopte iets niet met de tijdschema's. Hij had de bestemmingen ingevoerd, maar elke keer als we uit San Francisco vertrokken – we moesten daar stoppen op weg uit Chicago – kwamen we niet een paar uur, maar twee *dagen* later in Mongolië aan.

‘Hoe kan dat nou?’

‘Ik heb het uitgevogeld,’ zei Hand.

‘Wat?’

‘Weet je wat het is?’

‘Wat?’

‘Dat zal ik je eens haarfijn uitleggen.’

‘Vertel op.’

‘Ben je er klaar voor?’

‘Krijg de tering.’

‘De internationale datumgrens.’

‘Nee.’

‘Ja.’

‘De internationale datumgrens!’

‘Ja.’

‘De internationale datumgrens kan de tering krijgen.’

‘Kan dat?’

‘Weet ik niet. Hoe werkt ie ook weer?’

‘Nou, Nieuw-Zeeland is wat tijd betreft de meest afgelegen plek ter wereld. Zij zien het nieuwe jaar daar het eerst. Wat betekent dat als we vanaf Chicago naar het westen reizen, we aardig wat tijd winnen tot we bij Nieuw-Zeeland zijn. Maar als we daar eenmaal voorbij zijn, kost het een dag. Een volle dag.’

‘We verliezen dus een hele dag.’

‘Als we woensdag vertrekken, komen we op vrijdag aan.’

‘Dus in westelijke richting reizen haalt niks uit,’ zei ik.

‘Niet veel. Helemaal niks eigenlijk.’

We belden iemand van de luchtvaartmaatschappij. Ze vond dat we eikels waren. Als we in een week de wereld rond wilden, zei ze, zouden we zeventig procent van de reis in de lucht zitten. Zelfs als we de zon volgden, zouden er nog steeds uren wegbloeden boven de Stille Zuidzee.

‘We moeten naar het oosten,’ zei Hand.

‘Misschien kunnen we eerst naar het oosten, en dan naar het westen,’ zei ik.

‘Dat kan niet. We moeten in dezelfde richting blijven reizen op die tickets.’

De volgende route:

Van Chicago via New York naar Groenland.

Van Groenland naar Rwanda.

Van Rwanda naar Madagascar.

Van Madagascar naar Mongolië.

Van Mongolië naar Saskatchewan.

Van Saskatchewan via New York naar Chicago.

‘Maar dan verliezen we met elke vlucht tijd,’ zei ik. ‘Het komt erop neer dat elke vlucht zo twee keer zo lang duurt.’

‘Verdomd. Je hebt gelijk.’

‘Misschien moeten we de bestemmingen terugbrengen tot vier. Of ze korter maken.’

‘Dit is zwaar kut,’ zei Hand. ‘We hebben een hele week en dan moeten we Mongolië laten vallen. Die vliegtuigen zijn te verdomde langzaam. Sinds wanneer zijn vliegtuigen zo langzaam?’

De volgende:

Van Chicago via New York naar Groenland.

Van Groenland naar Rwanda.

Van Rwanda naar Madagascar.

Van Madagascar naar Qatar.

Van Qatar naar Jemen.

Van Jemen via Los Angeles naar Chicago.

Maar er waren geen vluchten van Groenland naar Rwanda. Of van Rwanda naar Madagascar.

‘Gelul,’ zei ik.

‘Ik weet het, ik weet het.’

Of van Madagascar naar Qatar. Er was er wel eentje van Saskatchewan naar New York. En van Mongolië naar Saskatchewan. Maar niets van Groenland naar Rwanda. We zaten in de penarie. Waarom zou er geen vlucht van Groenland naar Rwanda zijn? Bijna alles, zelfs van Rwanda naar Madagascar, moest via een plaats als Parijs of Londen. Ik wilde niet naar Parijs of Londen.

Of Peking, waar ze wilden dat we stopten op weg naar Mongolië.

‘Het lijken de Middeleeuwen wel,’ zei Hand.

‘Ik had er geen idee van,’ zei ik.

We moesten het nog kleinschaliger maken. We begonnen opnieuw.

‘Laat we gewoon gaan,’ zei Hand. ‘We halen het grote ticket en dan zien we onderweg wel. We hoeven het niet allemaal vooruit te plannen.’

‘Mooi,’ zei ik.

Maar nee. De beambten van de luchtvaartmaatschappij stonden erop dat ze precies wisten welke luchthavens we onderweg aan zouden doen. We hoefden geen precieze data of tijden te leveren, maar ze moesten de bestemmingen weten, zodat ze de belastingen konden berekenen.

‘De belastingen?’ zei Hand

‘Ik wist niet dat ze dat mochten.’

We besloten van de vooruit-geplande-de-wereld-rond-tickets af te zien. We zouden in Mongolië beginnen en dan wel verder zien. We zouden landen en dan gewoon naar het vliegveld gaan als we klaar waren om te vertrekken. Of, beter nog, we zouden landen, en terwijl we nog op het vliegveld waren, onze volgende tickets halen. Het nieuwe plan voelde goed – het strookte sowieso meer met het algehele idee: dat van ongehinderde beweging, van aan elke impuls toegeven. Als we eenmaal in Mongolië waren, zouden we wel zien welke vluchten er waren, en er eentje pakken. Zo veel meer kon het niet kosten, dachten we. Hoeveel het zou kosten? We hadden geen idee. Ik moest alleen in een week de wereld rond, op een bepaald moment in Mongolië komen en over acht dagen in Mexico City zijn voor een bruiloft – Jeff, een oude schoolvriend van ons, zou met Lupe trouwen, die Jeff alleen maar Guad noemde, en wier familie in Cuernavaca woonde. Enorme bruiloft, werd me verteld.

‘Ben jij uitgenodigd?’ vroeg Hand.

‘Jij niet dan?’ zei ik.

Ik weet niet waarom Hand niet uitgenodigd was. Kon ik hem meenemen? Waarschijnlijk niet. Dat hadden we al een keer gedaan, op de bruiloft van een andere vriend, in Columbus – we dachten dat ze Hands adres gewoon niet hadden – en pas toen we aankwamen, realiseerden we ons waarom Hand überhaupt niet was ingeseind. Hand was blond, lang en had donkere ogen – hertenogen kun je denk ik wel zeggen – en was in trek bij vrouwen. En hij had, in voor- en tegenspoed, een grenzeloze nieuwsgierigheid, die zich vrijelijk uitstreckte over alles, van wetenschap tot zelfs de meest gevoelige en goedgelovige vrouwen. Dus was hij met te veel mensen naar bed geweest, inclusief de zuster van de bruid, Sheila, een tere en romantische ziel – en dat was niet goed afgelopen. En Hand was dat, omdat ie nou eenmaal Hand is, totaal vergeten, die connectie tussen Sheila en de bruid, en dus was het ongemakkelijk, die bruiloft, zo ongemakkelijk en verkeerd. Het was mijn schuld, toen, en dat is het op de een of andere vreemde manier altijd als Hands combinatie van begeerte – naar vrouwen, esoterie, samenzwering en ruimtevaart, naar de wereld in het algemeen – en gewone, onversneden, dierlijke stomiteit ons op het pad van ellende en verwoesting brengt.

Maar moesten we echt per se de wereld rond? We besloten van niet. We zouden wel zien wat we in zes, zeseneuhalf dag konden zien, en dan zouden we naar huis gaan. We wisten nog niet precies waar we moesten beginnen – we neigden naar Qatar – maar Hand wist waar we moesten eindigen.

‘Caïro,’ zei hij, waarbij hij de laatste lettergreep door een lange, dunne tunnel van adem stuurde, een o vervuld van melancholie en hoop.

‘Waarom?’

‘We eindigen de reis boven op Cheops,’ zei hij.

‘Mag je die piramides nog beklimmen?’

‘We kopen ’s morgens vroeg wel een bewaker om. Of bij zons-

ondergang. Daar heb ik over gelezen. Iedereen in Gizeh is omkoopbaar.’

‘Oké,’ zei ik. ‘Dat is dan geregeld. We eindigen bij de piramides.’

‘O man,’ zei Hand, bijna fluisterend. ‘Ik heb altijd naar Cheops gewild. Ik kan het niet geloven.’

Ik belde Cathy Wambat, de middelbare schoolvriendin van mijn moeder, een reisagente met een naam die honderd lollige telefoontjes opleverde. Ze waren opgegroeid in Colorado, mijn moeder en zij, in Fort Collins, dat ik nooit gezien heb maar me altijd heb voorgesteld met een echt fort, opgetrokken uit het hout uit de buurt, dat de pioniers nog steeds beschermde tegen de inboorlingen. Cathy Wambat woonde nu in Hawaï, waar alle reisagenten die er toe deden nu schenen te wonen. Toen ze het plan had gehoord, vond ze ons ook eikels, zij het op een vrolijke manier, en maakte de boekingen – twee enkele reizen vanuit Caïro, waarbij die van Hand na New York doorging naar St. Louis en die van mij naar Mexico City.

We moesten beslissen waar we zouden beginnen. Hand belde weer.

‘We zijn idioten.’

‘Wat?’

‘Visums,’ zei hij.

‘O.’

‘Visums,’ zei hij weer, nu venijnig.

‘Kut.’

De helft van de bestemmingen viel af. Saskatchewan ging prima, maar voor Rwanda en Jemen had je ze nodig. Wat was het verschil tussen een paspoort en een visum? Ik wist het niet precies, maar ik wist wel dat er wachten bij kwam kijken – drie dagen, een week – en dat we die tijd niet hadden. Voor Mongolië had je visums nodig. Voor Qatar had je een visum nodig waar een week verwerkingstijd voor stond, wat belachelijk aanmatigend is voor een land met de vorm en omvang van een duim. We waren

maar drie dagen verwijderd van de tijd die Hand vrijgenomen had van zijn werk.

Hij belde weer. ‘Voor Groenland heb je geen visums nodig.’

‘Oké,’ zei ik. ‘Dan beginnen we daar.’

De tickets waren dodelijk goedkoop, ongeveer vierhonderd dollar vanaf O’Hare. Wintertarieven, zei de mevrouw van GreenlandAir. We gaven ons op en maakten ons klaar. Hand zou op vrijdag vanuit St. Louis komen rijden en dan vertrokken we op zondag, naar een stad die we in geen encyclopedie of atlas konden vinden. De vlucht stopte eerst in Ottawa, dan in Iqaluit – op Baffin Island – voor we in Kangerlussuaq landden, ergens rond middernacht. We waren het erover eens dat we de tassen zouden beperken tot één per persoon – niks om in te checken, niets om op te wachten of te verliezen. We zouden allebei kleine rugzakjes meenemen – geen rugzaktoeristen-rugzakken, gewoon normale, bedoeld voor boeken en badhanddoeken.

‘Jassen?’ vroeg Hand.

‘Nee,’ zei ik. ‘Lagen.’

De kou in Chicago was die januari driedimensionaal, levend, als een roofdier, dus gingen we naar het vliegveld gekleed in alles wat we meenamen. We hadden goedkope wegwerpkleding ingepakt, zodat we, als we ooit in Madagascar aankwamen, alle zware dingen daar konden dumpen. En dan door naar Caïro in T-shirts en met lege tassen.

‘Oké,’ zei Hand. ‘Weet je zeker dat jij dit allemaal wilt betalen?’

‘Ja. Ik moet ervan af.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja.’

‘Want ik wil niet dat je dit doet vanwege een of ander raar lou-teringsding. Dit heeft nergens iets mee te maken...’

‘Nee.’

‘Ik zie je morgen.’

Ik hing op, in een jubelstemming, gooide mezelf tegen de

muur, en deed daarna of ik geëlektrocuteerd werd. Dat doe ik als ik heel blij ben.

Op zaterdag moest ik op de tweeling van mijn neef Jerry passen, Mo en Thor, meisjes van acht. Jerry was de enige van mijn familie die in Chicago woonde. Mijn moeder was uit Colorado vertrokken om met mijn vader te trouwen, waarbij ze haar ouders, die inmiddels zijn overleden, en haar drie zusters en vier broers achterliet, die allemaal in of rond Fort Collins bleven. En nu Tommy – mijn zes jaar oudere broer met een eigen garage en een snor – volwassen is, is mijn moeder naar Memphis verhuisd, om in de buurt van wat oude vrienden te zijn en colleges antropologie te volgen. Jerry, de zoon van mijn tante Terry, de derde van vijf, was de eerste advocaat in de familie, met zijn foto in de Gouden Gids, en was getrouwd met Melora, wier strengheid (ze sprak louter in sisklanken) verrast omdat ze zo klein van gestalte is – een figuurtje als van een veertienjarig jongetje.

Jerry en Melora wisten dat ik eigenlijk altijd in de buurt en beschikbaar was, dus werd ik ingeschakeld en Hand en ik namen Mo en Thor mee toen we wat kleren en andere spullen gingen kopen. Jerry's toegewijde echtgenote had een bloedhekel aan de namen die ik voor haar meisjes had bedacht, maar ik piekerde er niet over twee achtjarige, hyperactieve kids die veel praatten, graag renden op het trottoir en het helemaal niet erg vonden als er een beetje met ze gegooid werd, Persephone en Penelope te noemen.

Ze werden afgezet, met een toeter van Melora. We kwamen ze tegemoet bij de deur van mijn appartement. Ze hadden Hand drie keer eerder ontmoet, maar herinnerden zich hem niet.

'Je ziet er niet zó beroerd meer uit,' zei Mo tegen me, verzuiwend in haar bolle roze jas. Ik trok de rits een paar centimeter naar beneden en ze ademde uit.

'Het wordt beter,' zei ik.

'Je ogen zijn nu blauw,' voegde Thor eraan toe, hoewel mijn

ogen altijd bruin waren geweest en nog steeds bruin waren. Ze stapte op me af en ik knielde voor haar neer. ‘En deze is ook nieuw,’ zei ze, terwijl ze mijn neus aanraakte, waarvan de rode, scheve streep langs het botje liep.

‘Die was er al, gek!’ zei Mo.

‘Nietes,’ zei Thor.

‘Hij was er al,’ zei ik in een poging te sussen, ‘maar hij is nu donkerder. Jullie hebben allebei gelijk.’

We liepen naar een outdoorwinkel, die vochtig was van nylon en klittenband, energierepen, luchtbuksen en een klimmuur die niemand gebruikte. Hand en ik hadden een broek nodig, een broek der broeken – warm en koel, ademend en afsluitend, vol zakken. Ik nam een gewone, kakikleurige broek, zij het met meerdere zakken – zo eentje die fotografen op safari dragen, met van die grote, rechthoekige vakken met ritsen en klittenband, twee op elke pijp. Hand stormde luid ruisend de kleedkamer uit – zijn broek was wijd, glimmend en synthetisch, in een soort grijs dat eruitzag als zilver.

‘Je lijkt wel een jogger,’ zei ik.

‘Hij zit lekker,’ zei hij.

‘Een jogger met een drol in z’n broek!’ zei Mo.

‘Kan best zijn,’ zei Hand, terwijl hij zijn duim in speeksel weekte en in Mo’s oor propte, ‘maar hij voelt snél.’

De tweeling rende vrij rond en alles in de winkel leek van essentieel belang. Een piepklein, lichtgewicht zaklantaarntje om aan een sleutelhanger te doen. Gedroogd vlees. Een EHBO-doo. Geheime buidels voor geld en paspoorten. Haarbanden. Mini-ventilatoren. Insectenspray. Ik ontweek ogen, om iedereen de moeite te besparen mij te zien. Mijn gezicht was er niet zo slecht aan toe als een paar weken geleden, maar was op bepaalde plekken nog steeds beurs, en mijn neusbrug wierp blauwe schaduwen in mijn oogkassen, waardoor ik een schele, cycloopachtige aanblik kreeg. Ik zag eruit naar wat ik was: een gozer die in elkaar was gebeukt door drie gasten in een stalen container.